

ΜΑΤΕΣ 2' ΟΛΟ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Με την ερετινή τρομερή ζέστη, που μιά έχει κατατυραννήσει, καλόν εινε ν' αναμείραμε μερικώς εστορικούς καύσωνες.

Στό Λονδίνο, λοιπόν, στις 28 'Ιουλίου τού 1885, τ' θερμόμετρο Φαρενάι σημείωσε θερμοκρασία 162 βαθμών, στις 7 'Ιουλίου τού ίδιου χρόνου ή θερμοκρασία έφτασε τούς 155 βαθμούς Φαρενάι (680 εκατοντάδμου), στις 4 'Ιουλίου 1887 ανέβηκε στούς 151 βαθμούς Φαρενάι και στις 14 Αύγουστου 1876 στούς 147 βαθμούς Φαρενάι.

Στά παλαιότερα άκόμη χρόνια σημειώθηκαν φοβερά καύσωνες, που έπέφεραν τεράστιες καταστροφές.

Στά 1809, Έξαμνα, ή Μαρτίρη είχε έρημωθή από τόν υπερβολικό καύσωνα, οι όρφνοί της είχαν γεμίσει από θύματα ήλιόσεως και τ' χωράφια και τ' άμπελία έμειναν άθέριστα.

Κατά τό 1772 ή ζέστη τού Σέα 'Υόρκη ήταν άνευφόρη. Τis περισσότερες ήμέρες ή θερμοκρασία υπό σκιάν εκμείναιτο μεταξύ τών 135 και 140 βαθμών Φαρενάι.

Στή Γαλλία, στό 1705 και 1718, από τήν Ξηρατική ζέστη καταστράφη ένα μεγάλο μέρος τής παραγωγής φρούτων και λαχανικών και όχι λίγες χιλιάδες ζώα έσκασαν ...

Στά 1152, στή Γαλλία, τόση ήταν ή ζέστη, ώστε...Έψηναν αυγά στόν ήλιο ...

Στά 1132 ό Ρήνος έστέφρησε τελείως από τήν υπερβολική Ξηρασία και τή ζέστη ! Έπίσης και στό 1302 έστέφρασαν, όχι όμως τελείως, ό Ρήνος και ό Δούναβς.

Και μιά που μιλήσαμε για μεγάλες ζέστες, σημειώνουμε και τούτο : "Ότι ό άνθρωπος μπορεί να άνθεξεί σε θερμοκρασία 170—180 βαθμών Φαρενάι (δηλαδή 71—82 βαθμούς εκατοντάδμου). Στά 1828 μάλιστα έγινε ένα σχετικό πείραμα στό Πανεπιστήμιο τών Παρισίων. Κάποιος 'Ισπανός άνθεξε επί 5 λεπτά σε θερμοκρασία 290 βαθμών Φαρενάι — δηλαδή 93 1/2 βαθμών εκατοντάδμου. ***

Ό Κινέζος σνηθίζον να προσθέτον στό χόρνο τους και τόν καρπό που τούς κρατούσε ή μαννα τους μέσα στό σπλάχνο της. Έτσι, μόλις γεννηθή ένα Κινεζάκιού, θεωρείται ώς έχον ήλικιαν άνάλογον με τόν χρόνο που τό έκνοφόρησε ή μητέρα του ... ***

Στήν 'Αμερική ζή μιά κοπέλα δεκατένε χρόνων, τής άπίας ή καρδιά...Έσχίρησε από πόνο και κάμει τό γέρο τών πνευμόνων της ! Τελευταίως, όπως πιστοποιήν ή άκτινογραφίσεις, ή καρδιά της νέας βρίσκειτα κάτω από τόν δεξό ή μαστό της. ***

Στό μοναστήρι "Άγιος 'Αλέξανδρος της Πετρούπολεως έπήρε πρό της Ρωσικής επανάστασης τό κεντάριον τού ήρωού του, τό όποιον ήταν όλόκληρο από καθαρό άσημι, που ζύγισε 3.250 λίτρες ! Τό άσημι αυτό τό άραξαν οι Μπλοσέβικοι κατά τήν επανάσταση. ***

Μά από τις μεγαλύτερες έκκλησίες τού κόσμου εινε και ή Μητρόπολις τού «Σωτήρος» της Μόσχας. Οι πέντε όλοί της ήσαν πρό της Μπλοσέβικικής επανάστασης σκεπασμένοι από πλάκες καθαρού χρυσού και τά κοσμημάτα της άνευτίμητα, από τεχνικής άπόψεως. Η έκκλησία αήτη χτίστηκε με έράνουσ, είς άνάμνησιν της άπολιτωσέως της Μόσχας από τούς Γάλλους. Χτίσθη δέ επί πενήντα όλόκληρα χρόνια και στοιχίσε 250.000.000 χρυσά φράγκα ... ***

«Μου ζή λ - Γ κ ρ έ κ», δηλαδή «Έλληνική μουσική, δνομάζον οι Γάλλοι τόν θέρυδα, που κάνουν μερικώ όταν ροφούν τόν ζωμό τους.

Γιατί «Μου ζή λ - Γ κ ρ έ κ»; Οι Άλλοι λοιπό ροφούν τόν ζωμό τους...άθροβως ; "Η Άλλοι έχουν τ' όνομα κι' Άλλοι τή χάρι ; ***

Στήν Κολομβία, οι Ιθαγενείς 'Ινδοί όλόκληρο τόν χρόνο τρέφοντα, σχεδόν άποκλειστικά παρά, που κάνουν παρόμοια, που όνομάζοντα «ουλίκονας». Τό ψάρι αυτό έχει μήκος 14 δακτύλων και εινε τόσον παχύ, ώστε τό χρησιμοποιούν και ως λαμπάδα ! Τό ψάριμα τού άρχίζει στις 20 Μαρτίου και οι 'Ινδοί, μόλις πιάσουν τό πρώτο ουλίκονας, μαζεύονται γύρω του και...τό έξηγούν για που λόγο εινε άναγκασιόμια να τού άραφούν τήν ζωή του ... ***

Η θεριατική μηχανή πρωτοχρησιμοποίηθηκε στις 'Ηνωμένες Πολιτείες στό 1830 κι' άνακούφισε σημαντικά τούς γεωργούς. ***

Κατά τό 1923 καταβροχθίστηκαν στό Παρίσι 32.958 άλογα, μουλάρια και γαϊδάροι ! Τό πρώτο χασάπικο άλόγων, μουλαριών και λοιπών ζώων τού είδους αυτού άνοιξε στό Παρίσι στό 1866. ***

Τό 1878 ό στόλος μας άπετελείτο από 18 ισκρά και μεγάλα πλοία, επί τών οποίων έτίδανταν 1.450 άνδρες.

μύρρα. Στά φρούτα όμως ό Νιτού παρουσιάστηκε κρατώντας θριαμβευτικά ένα μουκάλι στό χέρι.

—Αυτό που βλέπετε, εινε δική μου έφεύρησι ... φώναξε. Είσαθε οι πρώτοι που θά τό δοκιμάσετε... Καρλόττα, Λουκιανέ, βλέπετε τούς φίλους μας άποδώ ; "Ε, λοιπόν, εινε έκτακτομυρθώχ από τήν περίφημη «Ραβγκοτίνη», που βρήκε ό γέρο - Λεουρντάς... Τό λοιπόν, δρίστε να πούμε τώρα και μεις, να δοκιμάσουμε τήν «Νιτουζίνην». Θά τήν λαπαρώ στην άγορά και θά δήτε τί έχει να γίνη ! Πιέστε, λοιπόν, άντε, στην ίγεία σας ! Εινε τρωτικό, μαλαχτικό και θροσιστικό. Είχα γράψη και μ' αυτό Έγινα καλά ...

—Ό άνδρας μου έγινε στομαί στό μεθού ! Έξήγησε ή κ. Νιτού.

—Ό έφευρήτης όμως ήταν πειά ένδοσιασμένος και δέν σταματούσε.

—Θά ξοδιήρω διακόσιες χιλιάδες φράγκα για τήν ρεκλάμα ... φώναξε πάλι. "Όλος ό κόσμος θά μιλήν για τήν «Νιτουζίνην»... Θά δήτε... Θά γίνη πάταγος ... Ξέρω 'γώ άπ' αυτά... Πιέστε λιγάκι άκόμη, Έ ; Μπάλωσα ! ...

Ένώ ξαναγάμιζε τά ποτηράκια, ό γυός του ό Κιστριανός είχε τήν έπιπνοσι να τούς φωτογραφισή. "Όλη ή οικογένεια κι' οι καλεσιόμιοι πήρασαν λός, με τό ποτηράκι στό χέρι. Πήρασαν κατόν να έποκεισθούν τό έργοστάσι, τά ύπόγεια που φύλαγαν τά κρασιά και τό κατάστημα. ***

—Όψρ ... στέναξε ευχαριστημένη ή κ. Λεουρντάς, όταν βρήθηκε στό τραίνο, άντίκρου στόν άνδρα της. Μπορώ να πώ πως ύπέφερα ύπερβολικά έκει μέσα. Τί κτήνη ! Δέν είν' άνάγκη ούτε κάρτα να τούς στείλωμε για να τούς ευχαριστήσουμε. Εύτυχώς, ούτε θά τούς ξαναϊδούμε, ούτε θά ξανακούσουμε γι' αυτούς ...

Σ' αυτό όμως έπεσε έξω ! "Υστερ' από όχτώ μέρες, ό κ. Λεουρντάς ψαλλίδεσ ησυχος τή γενειάδα του, όταν ξεκινά μπειρο τό δωμάτιό του ή γυναίκα του, με τήν ποικασία, κατακίτηνη, έτομη να λιποθυσεί. Κρατούσε μιά έφημερίδα στό χέρι. Με τό δαχτύλο της που έτρωγε, τοδιέξε στην τετάρτη σελίδα μιά πελώρα εικονογραφήμενη ρεκλάμα. "Ό κ. Λεουρντάς λίγο χόντερε να κοπή με τό ψαλλίδι από τήν κατάτληξή του : Είδε δημοσιευμένη στην έφημερίδα —και σέ τί υπεβλήθη, Θεέ μου ! — τή σσηνή που φωτογράφησε ό νεαρός Λουκιανός, γύρω στό τραπέζι, τόν ίδιο τόν έαυτό του, κι' έλη του τήν γενειάδα, τήν 'Ελένη στό πλάι του γελαστή και ποιοτική, έπειτα τήν κ. Νιτού με τήν άπαράτηη ταυδιά της, που λησιόνησε να τήν βγάλή, και τήν Καρλόττα, τή στιγμή που ό κ. Νιτού γέμιζε τά ποτηράκια τους με τήν περίφημη «Νιτουζίνην» του ! Με πελώρια κεφαλαία γράμματα, διάβασε κατόν τα έξής :

«ΑΥΤΟ ΛΕΓΕΤΑΙ ΔΟΞΑ !

"Ενα πρόγευμα εις τήν Ήσπαυιν τού περιφήμου έφευρέτου της θαυμαστής «ΝΙΤΟΥΖΙΝΗΣ»
—Είνε άριστούργημα ! Είπε ό φίλος τού κ. Νιτού, κ. Λεουρντάς, υίός τού διασημού έφευρέτου της «Ραβγκοτίνης», όταν δοκίμασε τήν «Νιτουζίνην».
—Και πολύ άνώτερη από τό λικέρ τού πατέρα σου, πρόσθεσε ένδοσιασμένω ή κ. Λεουρντάς, που έπαι κι' αυτή τρία μουκάκια άπανατά.
Πίνετε, λοιπόν, «Νιτουζίνην» ! Πωλείται εις όλα τα καλά καταστήματα.
Σας τήν ουσιαστά τό ζεύγος Λεουρντάς, που ζέρει από κρασία ! ...»

Ό δισ σύζυγι δέν πρόλαβαν να βγάλουν άγνα. Η σμφαρά ήταν άβάσταχη. Και σωριάστηκαν στό πάτωμα λιπόθυμοι : "Ό κ. Λεουρντάς, ή γενειάδα του, ή κ. Λεουρντάς, ή άξιοεργεία ή καιρία της, ή μοχηρία της, κλπ. κλπ.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
ΕΝΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙ
(Στόν άδελφό μου)
Στου σπιτιού μου τό μπαλκόνι,
ήτανε ένα λουλούδι άμορφο και θροσερό.
Έτσι ήταν κι' ή ζωή του, τού καλού τού άδελφού μου.
Μά μιά μέρα μέσ' στη νεότη, έμαράθηκε ή ζωή του,
κι' όλα έμειναν νεκρά, όλα μείναν ρημαγμένα,
μείναν παρατομμένα,
πώς δέν θά τόν δώνηε πειά.
Τό λουλούδι μαρμαμένο, ήτανε ξερό, θλιμμένο,
οάν να τδκανε ή φωτιά.
Κι' έφυγε κι' αυτό μαζί του,
λέξ και ήτανε ή ψυχή του,
να τού κινή συντροφιά.
'Αθήνα

ΑΡΙΑΔΗΝ ΒΕΛΜΟΥ

